

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820200404
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7820200404.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného JUDr. Pavlom Pospechom, advokátom so sídlom v Senci, Lichnerova 23, proti žalovanej F. J., nar. X.X.XXXX, bytom v X., U. XXX, o zaplatenie 371,29 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 11Csp/41/2020-49 zo dňa 27. mája 2020

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Nepriznáva stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

- I. Žalobu zamietla.
- II. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol na základe žaloby doručenej súdu prvej inštancie dňa 11.02.2020, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 371,29 eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úrokom z omeškania vo výške 0,4 % ročne zo sumy 371,29 eur od 07.01.2018 do zaplatenia tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 850,00 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 850,00 eur, len 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 371,92 eur do zaplatenia, náhrady nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 44,91 eur a trovy konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovanou dňa 01.03.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 850,00 eur. Poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splatiť spolu s úrokom v 42 mesačných splátkach, výška pravidelnej splátky 29,63 eur (z toho splátka istiny úveru 20,34 eur a splátka úroku 9,39 eur), v termínoch splatnosti splátky istiny a úroku 2. deň v kalendárnom mesiaci. Žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním splátok. Vzhľadom na omeškanie žalovanej s úhradou splátky č. 19 o viac ako tri mesiace, a to napriek predchádzajúcemu upozorneniu na uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, došlo k uplatneniu tzv. straty výhody splátok. Oznámenie o uplatnení práva podľa § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo žalovanej doručené dňa 21.12.2017. V súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ došlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok dňa 07.01.2018, kedy bola žalovaná povinná uhradiť doposiaľ neuhradené splátky úveru. Celková suma dlhu žalovanej voči žalobcovi predstavuje súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatené na základe vyššie uvedených skutočností a predstavuje sumu 371,29 eur (žalovaná do dnešného dňa zaplatila len

sumu 873,17 eur). Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania so splácaním jednotlivých splátok, a následne aj celej zosplatennej sumy, žalobcovi vznikol ďalej nárok na zmluvné pokuty podľa článku 8 ods. 8.1 zmluvy vo výške 0,04 % denne zo sumy 371,29 eur od 08.01.2018 do zaplatenia. V súlade s § 517 ods. 2 OZ si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. tak, aby výška zmluvnej pokuty a úroku z omeškania neprevyšovala priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa zákona č. 129/2010 Z.z. pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Žalobca si preto uplatnil len časť zákonného úroku z omeškania vo výške 0,4 % p.a. zo sumy nesplatennej časti istiny úveru a úrokov. Výška úrokovej sadzby úroku z omeškania predstavuje rozdiel medzi sumou súčtu maximálnych prípustných sankcií podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a sumou uplatňovaných zmluvných pokút. Vzhľadom na uvedené si žalobca uplatnil úrok z omeškania 0,4 % ročne zo sumy 371,29 eur od 08.01.2018 do zaplatenia. Žalobca k žalobe pripojil zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.03.2016, splátkový kalendár k zmluve č. XXXXXXXXXXXX, výpis z účtu o vyplatení peňažných prostriedkov, všeobecné obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery a prehľad splácania. Žalovaná po splnení zákonných podmienok sa k žalobe nevyjadřila.

3. Súd po splnení zákonných podmienok rozsudok verejne vyhlásil, pričom vychádzal z oboznámenia so žalobou a predloženými listinnými dôkazmi s tým, že po vyhodnotení dôkazov vec právne posúdil v zmysle ust. § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 53 ods. 1, 5 OZ, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. zákona č. 129/2010 Z.z., § 3 ods. 1 a § 517 ods. 1, 2 OZ s odkazom na ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.03.2009, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pričom ide o štandardnú formulárovú zmluvu a podpisom úverovej zmluvy oboma zmluvnými stranami sa stala platnou a účinnou dňa 01.03.2016, na základe ktorej poskytol žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 850 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala žalobcovi splácať v 42 mesačných splátkach po 29,63 eur s dohodnutým úrokom vo výške 22,96 %, ročne, čo je podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi, keďže podľa údajov NBS bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných v domácnostiach v mesiaci marec 2016 pri úveroch od 1. roku do 5 rokov na úrovni 8,64 % ročne a preto dohodnutá výška úrokov 22,96 % ročne dvojnásobne prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci marec 2016, a to aj s poukazom na citovaný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014. Súd dospel k záveru, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 22,96 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi a je neplatná v zmysle § 41 OZ, keďže rovnako aj spočíva v nedodržaní zákonnej náležitosti uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko s poukazom na rozpory v uvádzanej výške o priemernej RPMN v čase uzatvorenia zmluvy, žalobca poskytol žalovanej neobjektívnu informáciu o priemernej RPMN, s následkom aj nedostatku náležitostí zmluvy, čím je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z.

4. Žalobca si uplatnil tiež nárok na zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne zo sumy 371,29 eur od 08.01.2018 do zaplatenia, ktorý odvodzoval zo zmluvy o úvere, konkrétne čl. 8 bodu 8.1 Zmluvy, k čomu súd uviedol, že Zmluva o úvere bola vopred pripravená veriteľom a žalovaná, ako spotrebiteľ, nemala možnosť ovplyvniť jej obsah, len zmluvu podpísať v takom znení, ako ju veriteľ vopred pripravil a keďže nárok na zmluvnú pokutu patrí dodávateľovi iba v prípade, ak táto bola individuálne písomne dojednaná, čo žalobca nepreukázal a v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2, 3 OZ, nakoľko žalobca nepreukázal opak, súd nepovažoval zmluvnú pokutu za individuálne dojednanú. Okrem toho mal za to, že zmluvná pokuta tak, ako je dojednaná v čl. 8 a čl. 11 Zmluvy je nejasná, neurčitá a pripúšťajúca rôzny výklad. Z jej formulácie nie je jednoznačné, či nárok na zmluvnú pokutu vzniká samotným omeškaním dlžníka a súčasne aj po zosplatení úveru v dôsledku omeškania s úhradou mesačnej splátky o viac ako tri mesiace, pričom je možný výklad aj v tom smere, že veriteľ by si mohol uplatniť zmluvnú pokutu duplicitne. Je pritom nevyhnutné, aby priemerný spotrebiteľ poznal rozsah svojho záväzku a to i v prípade jeho omeškania, čo z takto naformulovanej zmluvnej podmienky nemožno usudzovať. Z týchto dôvodov súd nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty zamietol v celom rozsahu. Zhrnúc vyššie uvedené, súd konštatoval, že žalovaná bola povinná žalobcovi zaplatiť len sumu 850,00 eur, bez úrokov a poplatkov. Sám žalobca uviedol, že žalovaná mu doposiaľ zaplatila už sumu nad uvedený rozsah (873,17 eur) a teda je zrejme, že svoju povinnosť splnila v celom rozsahu a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP, ako aj § 255 ods. 1 CSP s tým, že stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže žalobca v konaní nebol úspešný a úspešnej žalovanej žiadne trovy konania nevznikli.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) žalobca s tým, že poukazyval na to, že zo žiadnej právnej normy, ktorá sa týka spotrebiteľských úverových zmlúv nevyplýva, že sa má výška úrokovej sadzby riadiť priemernou úrokovou sadzbou bánk, s odkazom aj na ust. § 53 ods. 6 OZ, nakoľko prípustná výška odplaty bola v čase uzatvorenia zmluvy regulovaná nariadením vlády č. 87/1995 a v prvom štvrtroku 2016 boli úrokové miery úverov pre spotrebiteľské úvery od 1 do 5 rokov vo výške 20,29 %, čo nie je v rozpore s dobrými mravmi v danom prípade a rovnako zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve, zodpovedá ust. § 53 ods. 1 OZ. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovanú zaviazhe na náhradu trov konania.

7. Žalovaná s k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, účinného od 01. 07. 2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalobcu ako odvolanie podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania žalobcu.

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.07.2021o 13.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 212/II.p., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 06.07.2021 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

11. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

12. Odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalobcu sú nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

13. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov vo veci nebolo navrhnuté a ani potrebné, pričom súd správne vo veci zohľadnil aj sudcovskú koncentráciu, ktorá spočíva aj na zásade hospodárnosti konania a vykonaní vo veci len relevantných dôkazov potrebných pre náležité zistenie skutkového stavu, a keďže tak súd prvej inštancie konal, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a nasl. CSP s tým, že dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, pričom zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver s tým, že nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv a ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže správne,

podrobné, ako aj presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP).

14. K námietke žalobcu s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd len dopĺňa, že úroková sadzba predstavuje len jednu z položiek tvoriacich odplatu, ktorá predstavuje cenu za poskytnuté plnenia a preto je potrebné ju posudzovať aj v zmysle § 53 ods. 6 OZ a vyhodnotiť ju vo vzťahu k § 39 OZ, keďže pri spotrebiteľských zmluvách a určovaní výšky odplaty podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka s poukazom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Mcdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009 a sp. zn. 1Cdo/57/2005 z 01.07.2010 je potrebné vychádzať z výšky dvojnásobku úrokových mier platných v čase uzavretia zmluvy alebo z výšky dvojnásobku RPMN, tak ako to pojednáva § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platný od 01.09.2014 a nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. v § 1 ods. 4 a § 1a a preto z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, keď dôvodil, že v predmetnej zmluve úroková miera v čase uzavretia zmluvy presahuje dvojnásobok priemernej úrokovej miery ostatných bánk za všetky typy spotrebiteľských úverov za I. štvrťrok 2016 v mesiaci marec 2016 pri úveroch od 1 roku do 5 rokov, ktorá bola v tom čase 8,64 % ročne pre obdobné úvery a keďže dohodnutá úroková sadzba bola stanovená vo výške 22,96 %, je v rozpore s dobrými mravmi (viď bod 24) aj s apelom na to, že obsahuje nesprávnu informáciu o výške RPMN tak, ako to súd prvej inštancie uviedol v bodoch 25 a 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže dodávateľ musí v zmysle § 9 ods. 2 písm. z) zákona o spotrebiteľských úveroch uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o priemernej RPMN, pričom predmetná zmluva bola uzavretá dňa 02.03.2016, kedy priemerná RPMN za spotrebiteľské úvery so zabezpečením 1.500 eur a splatnosťou od 1 do 5 rokov bola vo výške 21,73 % a keďže žalobca v zmluve uviedol klamlivú informáciu o priemernej RPMN v čase uzatvorenia zmluvy vo výške 32,03 %, považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Čo sa týka uplatneného nároku na zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne zo sumy 371,29 eur od 08.01.2018 do zaplatenia, ktorú žalobca odvodzoval zo zmluvy o úvere, konkrétne čl. 8, bodu 8.1 zmluvy, súd prvej inštancie správne poukázal na jej nejasnosť a neurčitosť a keďže spotrebiteľ má poznať rozsah svojho záväzku, čo ale z takto naformulovanej zmluvnej podmienky nemožno usudzovať, rovnako správne súd prvej inštancie, aj čo sa týka tejto časti, žalobu žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty zamietol.

16. Podľa ust. § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

17. Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

18. Citované ustanovenia zakazujú pod následkom neplatnosti v spotrebiteľských zmluvách uvádzať tiež ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inak povedané, zmluvná voľnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy je obmedzená tiež tým, že nedovoleným a teda neplatným je tiež i dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil so zmluvou, že si prečítal aj všeobecné obchodné podmienky, že podpisom s nimi vyjadril súhlas, a že súhlasil s každým takto upraveným inštitútom, povinnosťami na ňom viaznucimi, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle, či formálnu oddelenosť niektorého z dojednaní, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany, spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzrozumený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ, tou ktorou podmienkou zaoberal, nakoľko dodávateľa predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozpoložení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané alebo nemajú reálne na výber a v záujme poskytnutia úveru, neraz v ťaživých životných situáciách pristúpia na akékoľvek úverové podmienky. Dostatočné vyváženie nerovnováhy totiž predstavuje jasne, určito a zrozumiteľne formulované zmluvné podmienky a tiež ekonomicky prijateľné bremená kladené na spotrebiteľa.

19. Odvolací súd vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a keďže žalobca vo vzťahu k žalobkyni v odvolacom konaní nebol úspešný, nevznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania a keďže úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).